

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň JUDr. Petry Kamínkové a Mgr. Ivety Postulkové ve věci

žalobce: **X. Y.**, narozený N.
bytem X

proti
žalovanému: **Ministerstvo financí ČR**
sídlem Letenská 15, 118 10 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2025, č. j. MF-1545/2025/3902-3

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Jádrem sporu mezi žalobcem a žalovaným je to, zda žalovaný jako odvolací orgán dostatečně přezkoumal prvostupňové rozhodnutí. Žalobce podal dne 22. 11. 2024 Finančnímu analytickému úřadu (dále jen „FAÚ“) žádost podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Žalobce požadoval následující informace:

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

1. Jaké konkrétní skutečnosti, důkazy nebo informace vedly FAÚ k zahrnutí mé osoby jako jednatele společnosti C. D. s.r.o. (IČO I) do trestního oznámení v kontextu podvodu (KRPA-112744/TČ-2016-000094-EBU)? Žádám o objasnění, zda bylo důvodem pouze mé postavení jednatele této společnosti, nebo zda existují i jiné relevantní okolnosti či podklady.
 2. Jaké informace má FAÚ k dispozici o mém údajném postavení v rámci šetření vedeného Policií ČR pod číslem jednacím KRPA-112744/TČ-2016-000094-EBU, které lze v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb. zpřístupnit? Pokud má FAÚ povinnost tyto informace utajit, žádám o sdělení právního důvodu a příslušného ustanovení právního předpisu.
 3. Na základě jakého konkrétního právního důvodu a jakých podkladů byla informace o mém údajném zapojení do podvodné činnosti zahrnuta do trestního oznámení FAÚ č. j.: FAU-64000/2020/041? Prosím o vysvětlení, zda se FAÚ při tomto kroku opíral o závěry jiných orgánů, konkrétní důkazní materiály nebo vlastní analýzu. Pokud byla informace poskytnuta na základě údajů od třetí strany, žádám o uvedení zdroje těchto informací, pokud to umožňuje zákon.
 4. Jakým způsobem FAÚ při zpracování a předávání informací o mé osobě zajistilo dodržení povinností vyplývajících ze zákona o ochraně osobních údajů (GDPR), především principu minimalizace údajů a účelového omezení?
 5. Jaké interní mechanismy má FAÚ zavedeny k ochraně osobních údajů subjektů, jako jsem já, a jak bylo v mém případě zajištěno, aby nedošlo k neoprávněnému nakládání s informacemi?
2. Rozhodnutím ze dne 9. 12. 2024, č. j. FAU-144224/2024/031 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), FAÚ rozhodl o částečném odmítnutí žádosti podle § 11 odst. 4 písm. e) ve spojení s § 15 odst. 1 informačního zákona. FAÚ v prvostupňovém rozhodnutí částečně poskytl informace pod bodem 4 a 5 žádosti. Zbýlé informace poskytnout odmítl, jelikož se jedná o informace o činnosti FAÚ podle zákona č. 253/2008 Sb. o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu (dále jen „AML“). K tomu FAÚ uvedl mimo jiné následující:
- Povinný subjekt odmítá zbývající požadované informace v bodech 1 až 5 žádosti poskytnout s odkazem na ustanovení § 11 odst. 4 písm. e) Zákona, a to s ohledem na skutečnost, že se jedná o informace bezprostředně vyplývající z činnosti Úřadu podle AML zákona. Požadované informace se týkají činnosti Úřadu jako finanční zpravodajské jednotky České republiky dle § 29c odst. 1 AML zákona a navazujících ustanovení části třetí AML zákona, která (mimo jiné) upravují činnost Úřadu. Mezi informace, které bezprostředně vyplývají z této činnosti, bezpochyby patří nejen informace týkající se přijímání a šetření podezřelých obchodů, ale také získávání a zpracování informací včetně nakládání s výsledky šetření. Daná činnost tak zahrnuje i skutkové okolnosti obsažené v odůvodnění trestního oznámení, zpravodajské informace, strategické, taktické a analytické postupy Úřadu v konkrétní věci nebo v obecné rovině. Součástí požadovaných informací je nutně také potvrzení nebo vyvrácení toho, jestli Úřad prováděl šetření k osobě žadatele (souhrnně dále označeno jako „Informace“).
3. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí ztotožnil a v podrobnostech na něj odkázal.
 4. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojí podanou žalobou. Domáhá se především získání informací o původu podnětu k trestnímu oznámení na jeho osobu.

Žaloba

5. Žalobce namítá, že žalovaný porušil svou přezkumnou povinnost. Žalovaný měl přezkoumat nejen formální zákonnost prvostupňového rozhodnutí, ale zaměřit se rovněž na věcnou správnost odmítnutí poskytnutí informací o původu podnětu k trestnímu oznámení. Žalovaný však pouze formálně prvostupňové rozhodnutí potvrdil, čímž porušil zásadu úplného přezkumu odvolání.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

6. Žalobce dále namítá, že Nejvyšší správní soud ve své judikatuře opakovaně dospěl k závěru, že výjimky v informačním zákoně nemají absolutní povahu, a proto správní orgány musí vždy provést test proporcionality. K tomu dle žalobce v tomto případě nedošlo. Ani jeden ze správních orgánů nevysvětlil, jak by poskytnutí informace o původu podnětu k trestnímu řízení mohlo ohrozit činnost FAÚ.
7. FAÚ v prvostupňovém rozhodnutí dle žalobce neprovedl individuální posouzení toho, zda lze sdělit alespoň obecné informace o původu podnětu. Žalovaný měl postup FAÚ přezkoumat, což však neučinil.
8. Správní orgány dále podle žalobce nepostupovaly v souladu s principem dobré správy. Žalovaný neprovedl žádný reálný přezkum a pouze přenesl odpovědnost zpět na FAÚ, který ovšem opět informace neposkytl.

Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že řízení před správními orgány tvoří jeden celek. Odvolací správní orgán se proto v rozhodnutí o odvolání může omezit na přitakání závěrům správního orgánu prvního stupně, jsou-li věcně správné.
10. Podle žalovaného prvostupňové rozhodnutí test proporcionality obsahuje. Žalovaný též odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 12. 2024, č. j. 3 As 227/2023-47, v němž Nejvyšší správní soud formuloval a odůvodnil závěr, podle něž jsou-li splněny zákonné podmínky pro odmítnutí poskytnutí informace, povinný subjekt není povinen provádět test proporcionality, neboť ten již byl proveden zákonodárcem při formulaci daného zákonného ustanovení.
11. Žalovaný dále uvádí, že konkretizace důvodů odmítnutí poskytnutí informací je ve správních rozhodnutích o odmítnutí poskytnutí informace z povahy věci nutně omezená. Nelze rozhodnout o odmítnutí poskytnout informaci a současně v odůvodnění téhož rozhodnutí uvést o informaci řadu dalších relevantních informací. Tím by byla ve skutečnosti informace částečně poskytnuta, neboť i „informace o informaci“ je součástí toho, co je chráněno. V posuzovaném případě se navíc jedná o informace o trestním oznámení, které je (resp. může být) součástí trestního spisu.
12. K namítanému porušení práva na spravedlivý proces žalovaný uvádí, že právo na spravedlivý proces nezaručuje příznivý výsledek řízení, ale pouze to, že procesní práva účastníka řízení budou chráněna a respektována. V této souvislosti odkazuje žalovaný na usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. I. ÚS 3844/18. Totéž platí o namítaném porušení zásady dobré správy.

Replika

13. Žalobce v replice uvádí, že napadené rozhodnutí obsahuje disproporčně rozsáhlou narativní část a samo stručné posouzení odvolání žalovaným je natolik obecné, že by je bylo možno použít k odůvodnění jakéhokoli rozhodnutí.
14. K právu na spravedlivý proces patří právo účastníka, aby byl seznámen s konkrétními důvody, které rozhodující orgán vedly k tomu, jak rozhodl. Popsaným postupem žalovaného byl žalobce de facto připraven o právo na dvojinstanční řízení. Argumentace žalovaného ve vyjádření, týkající se citace usnesení Ústavního soudu ze dne 19. 2. 2019, sp. zn. I. ÚS 3844/18, je nepřiléhavá. Žalobce nevytýká žalovanému, že v řízení neuspěl, ale to,

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

že mu nebylo jasné a srozumitelně vysvětleno, proč žalovaný rozhodl, jak je ve výroku napadeného rozhodnutí uvedeno.

15. Podle žalobce se žalovaný nezabýval v rámci obecně provedeného testu proporcionality tím, v čem konkrétně spočívá veřejný zájem na neposkytnutí požadované informace. Postupem žalovaného bylo stěžovatelovo právo na ochranu osobních údajů a právo na informace zcela vyprázdněno. Žalovaný sice uvádí, že „se navíc jedná o informace o trestním oznámení, které je (může být) součástí trestního spisu“, nepřezkoumatelným způsobem však neuvádí ani spisovou značku tvrzeného trestního spisu. Žalovaný neověřil, zda existuje trestní spis, ve kterém by byla informace uvedena a zda žalobce má vůbec do příslušné části trestního spisu právo nahlížet. Poněkud absurdně tak na jedné straně žalovaný tvrdí, že se z jeho pohledu jedná o důvěrnou informaci, na straně druhé poukazuje na to, že ona důvěrná informace je žalobci jednoduše dostupná z trestního spisu. Není tak jasné, z jakého důvodu byla informace podle informačního zákona odmítnuta.

Posouzení věci soudem

16. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální požadavky na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, k nimž by byl povinen přihlédnout i z moci úřední. Soud rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s takovým postupem ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
17. Soud neshledal potřebu nařídit jednání ani za účelem dokazování. Účastníci řízení žádné důkazy nenavrhli. Všechny podklady podstatné pro rozhodnutí jsou součástí správního spisu, kterým se dokazování neprovádí.
18. Podle § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona „*Povinné subjekty dále neposkytnou informace o e) činnosti Finančního analytického úřadu podle zákona o některých opatřeních proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu nebo podle zákona o provádění mezinárodních sankcí, [...].*“
19. Soud předesílá, že míra precizace žalobních bodů předurčuje, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu správní soud přistoupí. Není na místě, aby soud za žalobce spekulativně argumentaci domýšlel či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují, neboť tím by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebral by funkci žalobcova advokáta (viz závěry rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78). Soud proto konstatuje, že k vypořádání žalobních bodů přistupuje ve stejné míře obecnosti, v jaké je žalobce formuluje.
20. Žalobce namítá, že žalovaný porušil svou přezkumnou povinnost. Skutečným přezkumem se podle žalobce žalovaný nezabýval a pouze formálně prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalobce v obou rozhodnutích absentuje konkrétní zdůvodnění a individuální posouzení toho, proč nelze sdělit obecné informace o původu podnětu k trestnímu oznámení. Podle žalobce správní orgány rovněž neprovedly test proporcionality.

K porušení přezkumné povinnosti, práva na spravedlivý proces a principu dobré správy

21. Žalobce předně namítá porušení přezkumné povinnosti ze strany žalovaného jako odvolacího orgánu. Žalovaný podle žalobce prvostupňové rozhodnutí pouze formálně potvrdil, reálným přezkumem se nezabýval.
22. Soud konstatuje, že napadené rozhodnutí je co do vlastního posouzení stručné. Uvádí, že „[...] pro stručnost odkazuje na pečlivé odůvodnění Napadeného rozhodnutí (prvostupňového pozn. soudu), kterému nemá co vytknout, s jeho závěry se zcela ztotožňuje. Napadené rozhodnutí (prvostupňové pozn. soudu) obsahuje test proporcionality i úvahy FAÚ, které jsou přezkoumatelným způsobem odůvodněny“.

23. Zda je takovéto odůvodnění zákonné již posuzoval v minulosti Nejvyšší správní soud. Konstatoval následující:

Nutno však poukázat rovněž na to, ostatně, jak to již učinil krajský soud, že podle ustálené soudní judikatury zdejšího soudu (usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, rozsudek ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80, či rozsudek ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007-98) tvoří **rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek**. Odvolací námitky stěžovatelů se týkaly vesměs nesprávného posouzení skutkového stavu. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, že se zcela ztotožnil s obsáhle popsanými skutkovými závěry správního orgánu prvního stupně, které převzal, čímž implicitně odpověděl na námitky stěžovatelů tak, že je neshledal důvodnými. Takovéto odůvodnění sice není dozajista tím nejvhodnějším, nicméně **s ohledem na to, že závěry správního orgánu prvního stupně jsou relativně obsáhlé, a pokud jde o nosné důvody, ty byly dostatečně pečlivě a přesvědčivě zdůvodněny, bylo s ohledem na již výše uvedené na ně pouze odkázat** (srov. již výše uvedený rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86).

(viz rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64, zvýraznění doplněno městským soudem)

24. Soud konstatuje, že v nyní projednávané věci čítá prvostupňové rozhodnutí FAÚ celkem 13 stran. Věnuje se charakteru požadovaných informací, činnosti FAÚ podle AML, výluce podle § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona a obsahuje i samotný test proporcionality. Prvostupňové rozhodnutí tedy obsahuje konkrétní, podrobné a individuální zdůvodnění, proč informace nelze poskytnout.
25. Žalobní námitky jsou přesto obecné. Žalobce přitom mohl, vzhledem k pečlivému a podrobnému prvostupňovému rozhodnutí, uplatnit konkrétnější žalobní body. Soud proto konstatuje, že žalovaný neporušil svou přezkumnou povinnost, princip dobré správy a ani právo na spravedlivý proces tím, že na prvostupňové rozhodnutí odkázal a že se s ním ztotožnil. Postrádalo by smysl, aby závěry, ke kterým dospěl prvostupňový orgán, žalovaný pouze svými slovy zopakoval.
26. Námitka není důvodná.

Ke sdělení obecných informací o původu podnětu k trestnímu oznámení

27. Žalobce dále namítá, že ani napadené a ani prvostupňové rozhodnutí neobsahují konkrétní zdůvodnění, proč požadované informace nelze poskytnout. FAÚ podle žalobce neprovedl žádné individuální posouzení toho, zda lze sdělit alespoň obecné informace o původu podnětu k trestnímu oznámení na jeho osobu.
28. K tomu soud uvádí, že FAÚ individuální posouzení v prvostupňovém rozhodnutí provedl a dospěl k závěru, že informace o původu podnětu k podání trestního oznámení na žalobě nelze žalobci sdělit ani deskriptivně popsat, aniž by byly zároveň poskytnuty (viz str. 6 prvostupňového rozhodnutí).
29. FAÚ srozumitelně vysvětlil, že poskytnutí informací žalobci o původu podnětu k podání trestního oznámení na žalobce „[...] by zásadním způsobem narušilo plnění úkolů Úřadu podle AML zákona, jehož účelem je v souladu s § 1 AML zákona zabránění zneužívání finančního systému k legalizaci výnosů z trestné činnosti a k financování terorismu a vytvoření podmínek pro odhalování takového protiprávního jednání. V konečném důsledku by mohlo dojít k narušení fungování celého systému boje proti legalizaci výnosů z trestné činnosti a financování terorismu v České republice, do něhož jsou mj. vedle finanční zpravodajské jednotky, tj. Úřadu, zapojeny i orgány činné v trestním řízení. Poskytnutí těchto informací by tak mohlo ovlivnit probíhající trestní řízení, na které se vztahuje povinnost mlčenlivosti, nejen podle AML zákona, ale také podle zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

30. Takové zdůvodnění považuje soud za dostatečně individualizované a konkrétní.

31. Námitka žalobce není důvodná.

K provedení testu proporcionality

32. Žalobce dále namítl, že výjimky v informačním zákoně nemají absolutní povahu a že podle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou správní orgány vždy povinny provést individuální test proporcionality. Podle žalobce však k tomu v jeho případě nedošlo. Žalobce v replice doplnil, že „[ž]alovaný se nezabýval v rámci testu proporcionality, provedeném ostatně spíše obecně, tím, v čem je konkrétně veřejný zájem požadované informace neposkytnout“ a dále, že „[ž]alovaný sice uvádí, že se navíc jedná o informace o trestním oznámení, které je (může být) součástí trestního spisu, nepřezkoumatelným způsobem však neuvádí ani spisovou značku tvrzeného trestního spisu a ani si neověřil, zda informace je v jakémsi trestním spisu uvedena a zda žalobce má vůbec do příslušné části trestního spisu právo nahlížet.“

33. Soud konstatuje, že FAÚ test proporcionality provedl na stranách 9 a 10 prvostupňového rozhodnutí. Odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zahrnuje posouzení kritéria vhodnosti, potřebnosti i vlastní proporcionality. Jednotlivé kroky testu proporcionality FAÚ jsou odůvodněny.

34. FAÚ vymezil veřejný zájem na straně 10, kde uvedl, že „[v]eřejný zájem je obecně spatřován v potřebě chránit efektivní uplatňování politiky boje proti praní špinavých peněz a financování terorismu, v ekonomické ochraně České republiky, a v tomto konkrétním případě také řádné vedení trestního řízení“. Není tedy pravdivé tvrzení žalobce, že FAÚ veřejný zájem nijak nevymezil.

35. Pro nyní projednávanou věc pak není relevantní, zda žalobcem požadovaná informace je či není součástí trestního spisu, neboť stěžejním důvodem odmítnutí poskytnutí této informace nebyla skutečnost, že by informace byla součástí trestního spisu, nýbrž rozpor s § 11 odst. 4 písm. e) informačního zákona. Soud nadto konstatuje, že žalobce spisovou značku trestního řízení zná, jelikož ji sám uvádí ve své žádosti o informace (KRPA-112744/TČ-2016-000094-EBU).

Závěr a náklady řízení

36. Žalovaný neporušil svou přezkumnou povinnost tím, že se s prvostupňovým rozhodnutím ztotožnil, a že na něj odkázal. Žalovaný nebyl povinen v napadeném rozhodnutí opakovat závěry prvostupňového orgánu. Soud se neztotožnil ani s tvrzením žalobce, že prvostupňové rozhodnutí neobsahuje dostatečné odůvodnění. Soud proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

37. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly žádné náklady nad rámec jeho obvyklé úřední činnosti, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. prosince 2025

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje K. L.